

# LAKATOS-FLEISZ KATALIN

## Terhes magány

*Gyere ki a konyhába, légy szíves!* – dugta be a fejét a nő a szobaajtón, mire kisvártatva a férfi valóban meg is jelent a konyhaajtóban, hogy mi van, tessék, itt vagyok. Tudta pedig, megint csak annyi az egész, vágja fel a krumplit hasábokra, amiben a legjobban a nevelő célzatot utálta, egyáltalán nem a krumpli felvágásáról van szó, hanem arról, hogy ne üljön kényelmesen a vacsorára várva, hanem tessék segíteni, ha már egy háztartásba kényszerültek. Pedig az asszonnak pillanatokba telne felválni a krumplit, úgyis a kezében a kés, de nem baj, ő azért bemosakszik, még a körmét is megszappanozza, körülményesen törölközik, hogy ne maradjon szappanszag, elkéri a kést, és tessék, legalább ha a nő megint gondosan mérlegeli, elhagyja-e vagy sem, enyhítő körülményként áll majd mellette, hogy azért a konyhában is besegít, múltkor is felvágta a krumplit például.

Jó képet vág ehhez is, mint annyi más *fogd meg ezt, emeld fel, ne ülj rá, hol van a...?, más férfi a te helyedben...,* vagy megengedőbben: *nem csinálnád meg...?* típusú koordinálásokhoz, utóbbit mindig a mosógép, a kazán vagy a bicikli kapcsán megkockáztatva, amikor ő végre férfiúi fölényét érezheti, és a tévéből eltanult apró köhintésekkel fűszerezett hangon el is magyarázza a nőnek a mosógép működésének apró részleteit. A nő ilyenkor oldalról néz fel a férfira, szendén, meghunyászkodva, amiből a férfi világosan látja, hogy fogalma sincs az egésztől, és ez is egy újabb bizonyíték arra, hogy szerkezetek belső működési módját, a gépelemek finom egymásra hangolódását a nők nem érthetik, megmaradnak a felületeknél, a hajszínnél, a koszos edényeknél, a *jaj de kövér vagyok* vagy *jaj, de kövér vagy* típusú megállapításoknál. Sajnos, ilyen nagyobb szabású javítási munkák ritkán akadnak a ház körül, pedig azokon az estéken az asszony végre nem szól ki a konyhából, sőt előfordul, hogy nesztelenül maga hozza be a vacsorát a szobába, miközben a férfi oda se pillant, elvégre éppen sorozatos hajtókanyarokban egyensúlyoz Forma-1-es pilótaként.

Az utóbbi időben viszont valami megváltozott. A férfi akárhogy gondolkozott, nem értette, honnan ez a minden átmenet nélkül beállt esti csend, pedig már kezdett odáig fajulni a dolog, hogy a sorozatos *nem jól csinálod, feljebb, beljebb... ne oda üsd a szöveget* típusú irányjelzéseket egy határozott *hadd basszon ott!*-tal némította el, elvégre ő is valaki ebben a házban, neki is lehet szava, és mondanivalója nyomatékosítása érdekében a szöveget egyetlen kalapácsütéssel tövig bevverte a falba. Hát hogyan, egész nap

**LAKATOS-FLEISZ KATALIN (1978, Nagykároly) tanár, irodalmár. Debrecenben és Finnországban szerzett doktorátust. Krúdy Gyuláról írt könyvet, továbbá tanulmányaival, esszéivel, kritikáival folyamatosan jelen van a hazai és magyarországi folyóiratokban. 2018-tól óraadó a Babeş-Bolyai Tudományegyetem szatmárnémeti kihelyezett tagozatán.**

abban a patkánylyukhoz hasonló irodában ül ötödmagával, és akkor hazatérve még ki se szellőztetheti a fejét egy jó kis Assassin's Creed-es vagy bokszmeccses videojátékkal!

A csend első napjaiban előfordult, hogy a férfi teljesen elveszítette a meccs fonalát, sorra kapta a kiütéseket, mert minduntalan a konyhából kiszűrődő tányércsörömpölésre figyelt, mert lehet, hogy az asszony valami mindennél nagyobb megszólalásra készül, most nem aprózza el, hanem egyben mondja el az egészet, és akkor az nagyot fog ütni. Talán megint válni akar? De ehelyett tapintatosan, finom mosollyal hajolt be az ajtón esténként, hogy *kész a vacsora, szívem, kijössz, vagy hozzam inkább be?* A férfi akárhogy törte a fejét, nem emlékezett rá, hogy valami nagyobb szabású javítást hajtott volna végre a lakásban, hacsak a lefolyó kitisztítása nem minősül annak, de azért máskor legfeljebb pár órás csendet kapott, és a vacsorát már magának kellett behoznia a tévé elé.

Más furcsaságok is előfordultak. Bejött hozzá a szobába, és gyengéden megmasszírozta a hátát, pedig az efféle érzélgősség sosem volt jelen a kapcsolatokban, nem is várták el egymástól, és a férfinak fura, ízetlen lett volna ennyi év után kezdeményezni. Azt a mosolyt, amivel a nő hazatérésekor fogadta, csak házasságuk legelején látta, azóta a pengeélre húzott száj, az összehúzott szemöldök közötti két függőleges vonal járt neki, amit végül is nem látott kellemetlennek, elvégre az emberek változnak, különösen a nők, mivel érzékenyebb arcbőrük lévén jobban ki vannak téve az idő romboló munkájának. De a legmeglepőbb mégis az volt, mikor egy este vacsora után komolyan, fürkészően nézett rá, majd a konyhaasztal fölött két kezét megfogva a *beszélünk kell* felhívásával mélyen a szemébe nézett. Máskor ez a *beszélünk kell* a legrosszabbat jelentette, amikor is leginkább a nő beszélt, míg a férfi megadóan, szemével hol az asztal lapját, hol a faliórát fürkészve várta, hogy vonuljon el a vihar. A sírásnál már megkönnyebbült, hogy nemsokára vége lesz, mivel a természetben is így van, a csattogás, villámlás bármilyen félelmetes, csak a frissítő eső bevezető játéka. Most viszont a *beszélünk kell* felvezetője után a munkája iránti érdeklődés következett, hogy kielégíti-e, mert mostanában sokszor látja gondterheltnek, és ha van valami baj, csak bátran, könnyítsen magán, neki igazán elmondhatja, hátha lesz rá valami megoldás. A férfi erre kissé meglepődött, aztán rájött, hogy felesége biztos valami talkshow-ba készül, és most rajta gyakorol, de bánja is ő, ha most pszichológust akar játszani, legyen, na hát akkor hol is kezdje... A főnöke igazán utolsó alak, csak beültették, mert nem volt más, most valami uniós projektbe akarja őket beletárogatni, de senki se tudja, hogy kell csinálni, mindenki csak szarakodik, és közben azt hiszik, hogy nagyon is értik a dolgukat. Meg hogy mindenki őt cseszteni, a múltkor szombaton is be kellett mennie az el nem végzett munka miatt, és... Végül is a pszichológusnál is valami ilyesmiket szoktak mondani... A nő eközben továbbra is a férfi kezét fogva sűrűn bólogatott,

majd az értem szóval nyomatékosította, hogy valóban érti, és ha a férfi jelentőségteljesen otffelejtette a szemét a falóra számlapján, a *folytasd* mindig visszavitte vallomása fonalához, de ezen túl még felhívást tartalmazott, hogy próbáljon még mélyebbre ásni, mert mindaz, amit eddig elmondott, csak tünet, de az ok, az ok az valahol mélyen eltemetve lapul.

A nő hetekig őrzött titka viszont nem lapult olyan mélyen, hogy kissé már váratlanul, a férfi számára legalábbis már szokatlanná vált érzelmi viharban fel ne fedje magát. *És igen, tudd meg, hogy szeretőm van, szeretőm, érted?! És... csodálatos veled, igen, sokkal jobb, mint veled; de mit is mondok, hiszen veled már nem is emlékszem, mikor...* – csapott le a villám, de mint ilyenkor mindig, a természeti és érzelmi viharok tetőpontját követően, már a feloldódás, megnyugvás következik. Ami hamarosan be is következett, mert hirtelenjében azon kapták magukat, hogy kéz a kézben ülnek, a nő kissé maszatos szemmel, de mosolyogva, mert majd ha lesz egy gyerek esetleg, együtt fogják felnevelni, és ettől lesznek igazi család. Pont úgy, mint mások. A férfit nem hatott annyira felkavaróan a hír, elvégre ha az asszony babázni akar, hát tegye, elfér a lakásban, különben is másoknak is van gyerekük, nem olyan nagy ügy. Van takaréokban is valamennyi, nem költenek még nyaralásra se, egyszer voltak ugyan, de felesége idegenül, elveszetten téblábolt a nyüzsgő embertömegben, majd kitalálta, hogy félóráig fürdik, félóráig napozik, és ehhez szigorúan tartva magát, ha véletlenül elaludt a napon, riadtan szaladt be a tengerbe karján a vízhatlan karórával. Eközben a férfi a semmittevés időtlenségébe merülve a fejére húzott puha, épp csak a napszúrástól védő kalap alól csendesen nevetett, hogy a felesége félórákra szabdalja a napot, amikor úgyis mindig nemsokára este van.

A férfi mióta megtudta, csodálattal, sőt hálával gondolt arra a *másikra*, szinte szerette volna megrázni a kezét, hogy felesége így megváltozott. Mert azóta felesége esténként mindent megbocsátó hangulatban tesz-vesz a konyhában, és a férfi akár éjszakába nyúlóan is videojátékozhat – és igen, azóta flottul megy a házasságuk. Szinte szeretett volna találkozni vele, hogy elmondja neki, mit szeret a felesége, a fokhagymás milánóit például, és azt nagyon, de mivel ő a fokhagymát utálja, az iránta való tapintatból inkább nem eszik, vagy csak titokban, amikor ő nincs otthon, és utána is jól kiszellőzteti a lakást. Igazán jó, nagyon jó asszony az ő felesége, megérdemli, hogy boldog legyen, egyenek együtt sok-sok milánóit sok fokhagymával, sőt főzzön is neki, mert itthon úgyis agyondolgozza magát, pedig ő igazán nem várja el... Ő különben is érdemtelen erre a sok jóra, amit a feleségétől kap, és ezen felül mostanság mindennap fürdőzhet megújult szépségében, bár ez a megfiatalodott tekintet amikor rávillan, mint ha azt is mondaná, hogy ő már elkésett, végérvényesen lemaradt arról, hogy megismerje ezt a nőt, vagy legalább csak *a* nőt általában. Egy kicsit sajnálta is ezt, de szerencsére esténként mindig ott várta a süppedősre

kiült fotele és a hűtőben a kedvenc söre – ugyan érhetik kellemetlenségek az embert, de egészében az élet nem kibírhatatlan.

\*

*Kérsz egy kávét?* – az egymásnak verődő porcelánok ismerős csörgése közül szűrődik ki a még mindig szokatlan férfihang valahonnan a pulttal elválasztott konyharész mélyéből – ő, ezek a furcsa amerikai konyhás lakások, az ember nem ismerheti ki magát bennük. Mert itt ül a nappali elegáns bőrfotelében, de mintha kilométereket kellene legyőznie a hangjával, amíg elegáns üvegtálcán megjelenik a pohos cukortartó két dizájnos hófehér csészével, és a tálcát tartó férfi könnyedén kérdezi, hogy hány cukorral, és könnyedén nevet hozzá, pedig nem mondott semmi vicceset, de így van ez, ha valakinek ilyen hófehér, szabályos fogsora van, gyakran kell nevetnie.

*Vagy inkább hozzak egy italt? Bor, konyak, martini?* – és most valóban előtte áll a *másik* férfi, mintegy az ital kiválasztásának súlyos döntését személyes jelenlétével megkönnyítendő. Fehér nagykockás ingjén – lám, még erre is vigyáz, hogy ne legyen kispolgáriasan aprókockás – a vonalakat mintha külön-külön húzták volna vonalzóval, mint amikor a nő nagyon régen számtanórán ült, szerencséjére épp az ablak mellett, és a finoman cikcakkozott lombszéleket nézegetve álmodozott valakiről. A tollal húzott párhuzamosak persze egy kicsit elcsúsztak, tovább húzva a vonalakat hamarosan összeértek volna. *Jó lesz a kávé* – ismeri fel a nő immár a saját hangját, a választástól maga sem tudja, miért, megkönnyebbül, mintha valamitől máris megmenekült volna. A férfi megint eltűnik, mire a nő körülnéz: most talán még ki lehetne iszkolni innen feltűnés nélkül, hogy nyitva hagyta a gázt, és most a végsőkéig telített légtömeg az első szikrára vár, sőt már lehet, hogy csak egy hatalmas kormos, füstölő lyuk tátong a lakás helyén, és csak a taxiban térne magához, hogy csak a mosogatnivalót hagyta a kagylóban...

Aztán a férfi egyszer csak ott terem előtte, már nem nevet, hanem komolyan figyel rá, most már a nő nevet zavartan, mert hát a *mesélj magadról* felhívására mit lehet mondani, amikor itt ül szorosan összezárt térdekkel drága márkás ruhájában, amit mindig sajnált felvenni, és ha most felállna, az áramvonalas túsarkúban biztosan inogna egy kicsit. *Nincs mit mesélnem, velem nem történt semmi érdekes* – zárja le a kérdést, majd billegve feláll a bőrfotelből, mintha így tétován billegve is pontot akarna tenni a téma és az egész találkozás végére. De megint elkésett, a testre kulcsolódott kezek nem engedik, hátulról gyakorlott mozdulatokkal simogatják, a lábak egyszerre mozdulnak, a nő hajszálpontosan tudja, hogy az ágy felé viszi az a *másik* test, mégis jó, hogy ezt a drága ruhát vette fel, csak hadd szakadjon, és az ágyra esve combjai közt azonnal egy fura-

kodó keménységet érez, amint erőszakosan a helyét keresi, egyre beljebb csúszik, közben csodálkozva hallgatja az ütésekre pontosan megérkező kiáltást – sok-sok nő testéből desztillálódott hang, ami egy időre benne vert tanyát –, ő már nem is létezik egyáltalán, az ütések akár kívülről is kaphatná, és az lenne az igazi, a teljes megsemmisülés, vértől lucskosan, egy szemégtödörben felismerhetetlen testdarabokként, véres csonkokként...

\*

Hetente egyszer találkoztak. A nő alig valamit takaró nyári ruhában, de visszafogott mosollyal nyomta le a csengő gombját, és előfordult, hogy a férfi még itallal sem kínálta. Ahogy belépett az ajtón mélyen beszívva a légkondicionált hűvös levegőt, északias magasságokon érezte magát, mert itt végre nem kellett titkolóznia, nem kellett tartania elhallgatott szándékoktól vagy a *szeret?* kétségének langyos mocsarától. Nem, nem bűnös, mert nem lehet bűnös a viszonyuk. A bűn mindig a lélek dolga, de a tiszta test, ha kivonjuk belőle a lelket, bűnre se képes. Nem csapnak be senkit, és ha végre terhes lesz, a férfi nem tart jogot a gyerekre, megbeszélték; különben is az új élet az mindig szent dolog, bekapcsolódás a természet körforgásába, meg az esti híradó is mindig az előregedő társadalmat szajkózza, hogy fogyóban a magyar, tehát még a társadalom szempontjából is hasznot hajtanak...

Néha azért – elnézve a kávé barnáján játszadozó reggeli fényeket – gondolt valami olyasfélét, hogy mégis jobb lenne becsapottnak lenni, lúzernek, ha azt hinné, hogy a férfi szereti, és ha majd rájönne, hogy mégse, és összezuhánva hónapokig vergődne a depresszió gödrében. Hogy boldogabb lenne mégis. Mert talán van egy másik igazság is, finom és kétkedésekkel teli, amitől épp az ilyen kis hétköznapi egyértelműségekkel zárta el magát, és ő már beleragadt ebbe a kicsi, hétköznapi igazságba, és ezért az a magasabb igazság számára elérhetetlen... De aztán az első reggeli sugarakból nappal lett, és a nő ahogy sebtében rángatta fel magára az itt-ott megtalált ruhadarabokat, előfordult, hogy bugyit sem vett fel, amitől álmodozóbb lett a tekintete és mélyebb a hangja, mondták is neki az irodában, hogy *mennyire megváltoztál, szinte sugárzol*. Igaz, ami igaz, a nő valóban megváltozott. Eddig sose mondott volna olyasmit, hogy *pisilnem kell*, mindig csak észrevétlenül eltűnt, legfeljebb mosdóba ment, most viszont fennhangon hirdette, ráadásul feltűnően gyakran, mire a kollégák azt mondták egymásnak, hogy alighanem felfázott.

\*

*Hányadik hét?* – kérdezte hosszabb szünet után a férfi, mert valahonnan rémlett neki, hogy az ilyen súlyos bejelentések után ezt szokták kérdezni. Előbb úgy akarta kezdeni, hogy mióta tudod, de azt végül lenyelte, mert hülyén hangzik, ez inkább a megcsalás kiderülésének pillanatába való, amikor a megcsaló büntudatos arccal kérdezi a megcsalttól. *Harmadik, legalábbis azt hiszem...* – nyújtotta el a végét a nő, mire a férfi helyeslően bólintott. A hír elmondását a nő egyébként is másképp képzelte, hogy annyi év hallgatás után most ő is megszólalhat végre; csak két szó az egész, de ebben a két szóban az elmúlt évek minden elhallgatása benne lesz, és most mind-egyiküknek arcába dobja a kesztyűt, hogy lám, itt vagyok, elevebben, mint valaha, mégsem tudtatok elpusztítani...

*Azért még találkozhatunk – legalábbis amíg jó neked* – hümmögött a férfi, miközben megnézte az óráját, most már biztosan nem azért, hogy látható legyen a vadonatúj, nagyon drága márka, inkább csak azért, hogy betájolja a beszélgetés időtartamát. *Persze, persze* – bólogat rá a nő, most már úgyis mindegy, a bejelentést csak ő képzelte el úgy, de valójában nincs is kinek elmondani, be kell látni, ebből a pillanatból is kimaradt, mint sok más egyébből, most már csak az egyre jobban feszülő has marad, mint egy újabb eltakart, de majd a kellő időben fájdalmasan kibuggyanó titok.

*Ha gondolod, elkísérhetlek* – tette hozzá a férfi, miközben a filmekből ismert megható képkockákat próbálta felidézni: a nő kedves passzivitással hagyja, hogy az az elektróda csúszkáljon a még lapos hasán, a férfi most nem bántja a nőt, hanem a kezét fogja, mintha a képernyőn mozgó, összevissza csúszkáló, mozgó ábra az ő kézfogásától mozogna. Az orvosi szobából kilépve gyengéden megérinti a hátát, mintegy ezzel is bocsánatot kérve, hogy ilyen procedúráknak tette ki a nőt, miközben a nő fehér köpenyben félig-meddig betegként valami steril tisztaságot kap – tisztasága épp abban áll, hogy a test most már valóban test lesz, és nem rafinált gyönyörök mindenféle rongyokkal csicsásra díszített eszköze. Mert a nőiség új színe ez a még csak tétován készülődő terhesség, szinte lélegzetelállítóan érzéki, amikor még lapos a has, de az áll alatt már egy pici toka készülődik, és az első, a nő egész további életét elkísérő zsírpárnák helyüket keresik a testen.

*Ha gondolod...* – tette hozzá a nő.

Azóta a kapcsolatuk új szintet kapott. Eddig, ha a nő önmagát is meglepő felhevültségben valamilyen mélyenszántó, bár inkább csak önmagát szórazó monológba kezdett, a férfi, ha rá is pillantott néhányszor – mert nem kerülhette el –, utána azonnal elkapta a fejét. Most viszont a nőnek semmit sem kellett mondania, a férfi tekintete hosszan elidőzött az arcán a változás első jeleit fürkészve; volt, hogy a szája szögletében lappangó kis gödröcskét vizsgálgatta minden cél nélkül, sőt még olyan is előfordult, hogy a nő egy ismeretlen óvatoskodó száját fedezett fel az övéen – hajnal-

ban meglepetten ébredt rá, ez volt az első csókjuk, ami inkább kellemetlen volt, mint kellemes.

Aztán a nőnek mindig bő, lenge ruhákat kellett hordania a férfi kedvéért, pedig a mell alatt levarrt, szoknyaszerűen ráncosra hagyott blúz a még ívelt, lányos csípőjén kitöltetlenül lötyögött. A férfi szerette hátulról elkapni a derekát, és bő ráncok között kitapintani a csípőhajlatot, elkalandozni a has irányába, minél vastagabb a ruhaszövet, annál jobb, most már nem érdekes a bőr közvetlen tapintása, az egy mozdulatra azonnal kifacsart gyönyör, a test most a várakozás elnyújtott kékjében fürdik, ami annál izgatóbb, mert nem követi kielégülés. A férfi számára legalábbis nem, mert ami azután következik, ahhoz a férfinak semmi köze.

A nő egy éjjel odáig is elmerészkedett, hogy nagymamás, földig érő, nyakig begombolt hálóinget vett fel, és miközben a férfi a hálóing vastag szövetén keresztül lapos hasát cirógatta, arra gondolt, hogy még körülbelül másfél hónap, ha szerencséje van, kettő, amíg a hálóing már nem is lesz olyan bő, ahogy a csípő finoman ívelt vonala a rárakódó súlytól egyre jobban feszülve zsákszerű tömbbé torzul. Akkortól valami végérvényesen új kezdődik, amikor már nem tud semmiféle újdonsággal előállni, ő már végképp nem lesz érdekes, csak cipelnie kell ezt az eltakart, de megmutatkozni akaró titkot: a terhes magányt.